

**ŚLĄSKI WOJEWÓDZKI INSPEKTOR
NADZORU BUDOWLANEGO**

40-024 Katowice ul. Powstańców 41a
Telefon: 32 20-77-945

WINB/WOA - Bieruń/7146/3/10

Katowice, dnia 20 maja 2010r.

W dalszej korespondencji proszę
powołać się na znak sprawy.

DECYZJA

Na podstawie art. 157 § 1, 158 § 1, w związku z art. 156 § 1 pkt. 2 ustawy z dnia 14 czerwca 1960r. Kodeksu postępowania administracyjnego (tekst jednolity: Dz. U. z 2000 r. Nr 98, poz. 1071 z późniejszymi zmianami) , w związku z wszczętym z urzędu postępowaniem w sprawie stwierdzenia nieważności decyzji nr 2/2009 Powiatowego Inspektora Nadzoru Budowlanego w Bieruniu z dnia 09.01.2009r. znak: PINB-7355/35/08 nakładającej na firmę P4 Sp. zo.o. obowiązek doprowadzenia drabin zamocowanych do budynku przy ul. Wróblewskiego 4 w Imielinie do stanu zgodnego z warunkami technicznymi Rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 12.04.2002r. oraz przedłożenia inwentaryzacji powykonawczej zainstalowania w/w drabin

o r z e k a m

stwierdzić nieważność decyzji nr. 2/2009 Powiatowego Inspektora Nadzoru Budowlanego w Bieruniu z dnia 09.01.2009r. znak: PINB-7355/35/08.

UZASADNIENIE

Powiatowy Inspektor Nadzoru Budowlanego w Bieruniu został powiadomiony o budowie na dachu budynku przy ul. Wróblewskiego 4 w Imielinie , stacji bazowej telefonii komórkowej BRL 2003B przez firmę P4 Sp. zo.o.

Inwestycja ta jest niezgodna z obowiązującym dla tego terenu planem zagospodarowania przestrzennego. Kontynuując wszczęte postępowanie administracyjne Powiatowy Inspektor Nadzoru Budowlanego w Bieruniu postanowieniem wstrzymał wykonywane roboty budowlane na dachu budynku j.w.

Konsekwencją wstrzymania robót „ polegających na instalowaniu drabin włazowych na dach oraz drabin kablowych było wydanie przez Powiatowego Inspektora Nadzoru Budowlanego w Bieruniu decyzji nr. 2/2009 z dnia 9.01.2009r. znak: PINB07355/35/2147/08 z art. 51 ust. 1 pkt. 2 Prawa budowlanego z 1994r. o nałożeniu na inwestora określonych obowiązków.

Od decyzji tej nie zostało wniesione odwołanie, zatem stała się ostateczna.

Na wstępie należy podkreślić, iż postępowanie nieważnościowe nie jest kolejną instancją zwykłego postępowania tylko postępowaniem nadzwyczajnym. Jest ono instytucją procesową stwarzającą możliwość usunięcia z obrotu prawnego decyzji ostatecznej obciążonej kwalifikowanymi wadami i jako takie stanowi wyjątek od zasady trwałości decyzji administracyjnych, wyrażonej w art. 16 Kodeksu postępowania administracyjnego. Wśród przesłanek enumeratywnie wymienionych w art. 156 § 1 k.p.a., w pkt 2 wymienione jest rażące naruszenie prawa, które w orzecznictwie Naczelnego Sądu Administracyjnego określa się jako oczywiste i bezsporne naruszenie przepisu prawa, a przy tym takie, które koliduje z zasadą praworządnego działania organów administracji publicznej w demokratycznym państwie prawa urzeczywistniającym zasady sprawiedliwości społecznej (por. np. wyroki Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 13 grudnia 1988 r., II SA 981/88, z dnia 25 września 2007 r., II OSK 1111/06, Centralna Baza Orzeczeń Sądów Administracyjnych).

Termin "rażący" winien być rozumiany w sposób powszechnie przyjęty. Zgodnie ze słownikiem języka polskiego "rażący", to "dający się łatwo stwierdzić, wyraźny, oczywisty, niewątpliwy, bezsporny, bardzo duży". Rażące naruszenie prawa oznacza wadliwość decyzji skutkiem naruszenia norm prawnych regulujących działania administracji publicznej w indywidualnych sprawach, w szczególności przepisów prawa procesowego oraz materialnego, o szczególnie dużym ciężarze gatunkowym. Zachodzi ona w przypadku, gdy czynności zmierzające do wydania decyzji administracyjnej oraz treść załatwienia sprawy w niej wyrażona stanowią zaprzeczenie stanu prawnego sprawy w całości lub w części (wyrok NSA 21.08.2001 r., sygn. akt II SA 1726/00, Lex 51233). W konsekwencji traktowanie naruszenia prawa jako "rażące" może mieć miejsce tylko wyjątkowo, a mianowicie, gdy jego waga jest znacznie większa niż stabilność ostatecznej decyzji (por. wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 17 kwietnia 1996 r., III SA 565/95, Biul. Skarb. 1997/2/26 i Sądu Najwyższego z dnia 20 czerwca 1995 r., sygn. III ARN 22/95).

Zasadne jest tutaj również odwołanie się do teorii gradacji wad decyzji administracyjnej i odróżnienie wadliwości decyzji powodujących jej wzruszalność, od takich wad, które powodują przez samo istnienie nieuchronną konieczność eliminacji decyzji z obrotu prawnego lub wiążące stwierdzenie naruszenia porządku prawnego przez decyzję.

Wady te powstają w wyniku naruszenia prawa w toku czynności zmierzających do wydania decyzji lub w wyniku załatwienia sprawy wydaniem decyzji. Naruszenia prawa mają charakter rażący w takim przypadku, gdy czynności zmierzające do wydania decyzji administracyjnej oraz treść załatwienia sprawy w niej wyrażona stanowią zaprzeczenie stanu prawnego sprawy w całości lub w części. Można powiedzieć, że czynności prowadzące do załatwienia sprawy lub samo jej załatwienie następuje w odniesieniu nie do stanu prawnego sprawy i jego elementów, lecz jak gdyby do ich kontratypów, do zanegowanych w całości lub w części treści przepisów regulujących stan prawny sprawy" (zob. B. Adamiak, J. Borkowski, Kodeks postępowania administracyjnego. Komentarz. Wydanie 8, Warszawa 2006, s. 745-746).

Przy ustalaniu wystąpienia przesłanek z art. 156 § 1 pkt 2 k.p.a. organ winien badać nie tylko samą treść decyzji oraz zachowanie przepisów procedury administracyjnej przy jej wydawaniu, lecz także ustalić czy weryfikowane rozstrzygnięcie nie narusza rażąco przepisów prawa materialnego stanowiącego podstawę jego wydania. Wymaga to często zabiegów procesowych (tj. sprawdzenia prawidłowości zgromadzenia materiału dowodowego) prowadzących do ustalenia czy przy wydawaniu decyzji podlegającej weryfikacji spełnione zostały ustawowe wymagania, warunkujące wydanie rozstrzygnięcia zgodnego z prawem (por. wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 22 marca 2002 r. I SA 1130/00 LEX nr 82641).

Przedmiotem badania w niniejszej sprawie było zaistnienie przesłanki do stwierdzenia nieważności, określonej w art. 156 § 1 pkt 2 kodeksu postępowania administracyjnego, tj. jego wydanie z rażącym naruszeniem prawa.

Powiatowy Inspektor Nadzoru Budowlanego w Bieruniu uznając, że stacja telefonii komórkowej nie jest obiektem budowlanym wydał decyzję opartą o art. 51 ust. 1 pkt. 2 prawa budowlanego nakazując wykonanie określonych czynności celem doprowadzenia wykonanych robót budowlanych do stanu zgodnego z prawem.

W myśl art. 3 ust. 1 pkt 1b Prawa budowlanego obiektem budowlanym jest budowla stanowiąca całość techniczno-użytkową wraz z instalacjami i urządzeniami, a zgodnie z pkt. 3 przez budowle należy rozumieć każdy obiekt budowlany nie będący budynkiem lub obiektem małej architektury, w tym obiekty przykładowo tam wymienione m. in. wolno stojące maszty antenowe czy fundamenty pod maszyny i urządzenia, jako odrębne pod względem technicznym części przedmiotów składających się na całość użytkową. Zawarte w powołanym przepisie wyliczenie ma charakter przykładowy, a pomocnym co do kwalifikacji inwestycji można przywołać przepisy rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 26 października 2005r. w sprawie warunków

technicznych, jakim powinny odpowiadać telekomunikacyjne obiekty budowlane i ich usytuowanie (Dz.U.Nr 219,poz.1864). W świetle przepisu § 3 pkt 2 rozporządzenia telekomunikacyjne obiekty budowlane to linie kablowe podziemne, nadziemne, kanalizacja kablowa, antenowe wieże, maszty i konstrukcje wsporcze, kontenery telekomunikacyjne oraz szafy kablowe. Z powołanego rozporządzenia wynika także, że niektóre z tych obiektów mogą być objęte obowiązkiem uzyskania pozwolenia na budowę, a inne obowiązkiem dokonania zgłoszenia (patrz wyrok NSA II OSK 1458/07 dnia 25.11.2008r.).

Zatem w przedmiotowej sprawie chodzi o budowę, a nie o instalację urządzenia telekomunikacyjnego, lub montaż. O montażu czy instalacji można byłoby mówić, gdyby istniał już nośnik, na jakim miałyby być zainstalowane anteny i urządzenia wyposażenia stacji bazowej, co w przedmiotowej sprawie nie zachodzi.

Zakres związany z budową stacji bazowej wraz z urządzeniami wykracza poza zakres określony w art. 29 Prawa budowlanego, jak też bez względu na przepis art. 29 ust. 3 Prawa budowlanego budowa stacji bazowej telefonii komórkowej, jako budowla, wymaga pozwolenia na budowę.

Z tego powodu decyzja Powiatowego Inspektora Nadzoru Budowlanego w Bieruniu oparta o art. 51 ust. 1 pkt. 2 rozstrzygającą sprawę samowolnie wybudowanego obiektu budowlanego wydana została z naruszeniem prawa.

Mając na uwadze powyższe, należało orzec jak w sentencji.

Pouczenie:

Na niniejszą decyzję przysługuje stronom postępowania prawo wniesienia odwołania do Głównego Inspektora Nadzoru Budowlanego za pośrednictwem Śląskiego Wojewódzkiego Inspektora Nadzoru Budowlanego w terminie 14 dni od dnia jej doręczenia.

